

The book cover features a vibrant, stylized landscape. The background is a gradient of colors from deep purple at the top to bright yellow at the bottom. Vertical, semi-transparent bars of varying colors (purple, red, orange, yellow) are layered over the background. In the foreground, there are large, rounded, green hills or bushes. A small figure of a person in a red shirt and yellow pants stands on a path in the lower center. The sky is blue with a large, white, fluffy cloud. The title is written in a large, white, decorative serif font.

INDRĖ PAVILONYTĖ
Iliustravo Martynas Pavidonis

DIDŽIOSIOS TVOROS PASLAPTIS

Alma littera

PERMAINŲ VĖJAS

Gal didžiosios tvoros paslaptis Martynui ir nebūtų buvusi tokia įdomi, jei ne kartais anapus jos girdimi nepaprastai keisti garsai. Vieną vakarą, kai berniukas vėl užsuko palinkėti seneliui labos nakties, jis papasakojo, ką girdėjęs šiandien:

- Žaisdamas sode, vydamasis kamuolį, atsidūriau prie pat tvoros, o tada išgirdau keistą girgždesį. Esu jį girdėjęs ir anksčiau, bet niekaip nesuprantu, kas ten galėtų būti? Girgžt girgžt... Girgžt girgžt...

- Hmm... kažkas ten tikrai yra, bet aš... aš neprisimenu. Vaikeli, man regis, ta tvora pastatyta ne šiaip sau, gal už jos slypi pavojai? Būk atsargus, neik prie jos labai arti.

Po tokio paslaptingo senelio atsakymo Martynas susikrimto dar labiau. „Pastatyta ne šiaip sau? Ką gi tai reiškia? Gal už tvoros gyvena pabaisa? Gal net ne viena?“ Išgąsdintas šios minties Martynas stengdavosi nesiartinti prie tvoros. Ne, jis nebuvo bailys, tačiau atsargumas gėdos nedaro. Taip visad sako jo mama, o ji protinga moteris, ir dažniausiai, su labai mažomis išimtimis, ji būna teisi.

Tačiau viena popietė viską apvertė aukštyn kojomis.

Saulėtą šeštadienį kaip įprastai sukrimtęs gardžius pietus, Martynas su iš paskos tingiai sliūkinančiu Lokių patraukė link medyje stūksančio namelio. Nežinia iš kur pakilęs didžiulis vėjas nuvilnijo per visą Vasaros gatvę. Aimanuodami medžiai it išsigandę sulinko prie žemės, o vėl atsitiesę taip smarkiai suvirpino savo kamienus, kad silpnesni jų lapeliai atitrūko nuo šakų ir nuskrido pavėjui. Žolė ir rožių krūmai suošė kaip jūra banguotą dieną, o dulkės nuo kelio akimirką priminė smėlio audrą, apie kurią Martynui yra pasakojęs senelis.

Tokio vėjo berniukas dar nebuvo regėjęs, tačiau kaip staiga jis kilo, taip staiga ir nurimo. Išsikrapštęs smėlio dulkeles iš akių ir pažvelgęs į dangų, Martynas suakmenėjo iš nuostabos. Ant jo nosies galiuko nutūpė keista sidabro spalvos žvaigždėlė. Sunerimęs Martynas atsargiai ją palietė, bet tai, kas nutiko, buvo dar baisiau! Žvaigždėlė netikėtai prilipo prie piršto galiuko ir... išnyko palikdama tik vandens lašiuką.

Sutrikęs berniukas kurį laiką stovėjo įbedęs akis į džiūstantį lašiuką ant piršto, kai vėl išgirdo tą keistą girgždesį už tvoros. Visai tokį pat, kokį jau buvo girdėjęs ir net pasakojęs apie jį seneliui.

Nors ir drebėdamas iš jaudulio, Martynas patraukė prie tvoros. Tai, ką netrukus išvydo – atėmė amą. Tarp tvoros lentų žiojėjo... plyšys! Matyt, vėjas buvo toks stiprus, kad išklibino kelias lentas ir pats to nesitikėdamas atvėrė kelią į kitą tvoros pusę. Martyno širdis nusirito į kulnus – iki atsakymo į tiek laiko jam ramybės

nedavusį klausimą liko vos keli žingsniai. Atsargiai prisliūkinęs arčiau jis pasilenkė prie plyšio. Šis buvo pakankamai didelis, kad pro jį pralįstų Martynas, bet ne toks, kad tilptų Lokys.

- Drauguži, atleisk, tu lieki čia, - dirstelėjęs į šalia nerimastingai trypčiojantį nuolatinį savo palydovą tarstelėjo berniukas. - Palinkėk man sėkmės, lendu vidun!

Pats negalėdamas patikėti savo drąsa, Martynas narsiai šniurkštelėjo per tvoros plyšį. Vienas žaliajame sode likęs Lokys, tarsi atsisveikindamas, porą sykių suamsėjo ir nukiūtino į pavėsį.

